Ірина Фаріон: “Визволяймося Духом і знаннями - тоді звільнимося у всьому”. Частина 93

ПЕРСОНИ | ПТ, 2026-06-26 08:36

Версия для печати

14 листопаду 2022 року, 264 день великої війни

У цей день телеграм-канал відомої мовознавиці містить нагадування про Лазара Барановича: “*Сьогодні надскладний "Ген українців" у мене на ютуб-каналі та на НТА. Про поплічника московської церкви та ідеолога генеалогічної "споріднености" з москвою.....мусимо знати правду про себе. Їхня дурість, лакейство і зрада в минулому - війна сьогодні. Прошу фінансово підтримувати наш проєкт. Правди не спинити і не сховати. Визволяймося Духом і знаннями - тоді звільнимося у всьому*”.

Лазар Баранович (1620–1693) — видатний український церковний і політичний діяч, письменник та архієпископ Чернігівський і Новгород-Сіверський. Його постать стала предметом гострого історичного аналізу, зокрема в рамках авторського проєкту Ірини Фаріон «Ген українців». Баранович керував українською церквою понад 15 років. З його ім'ям пов'язаний період входження Київської митрополії під зверхність Московського патріархату. Ірина Фаріон у своїх працях та відеолекціях різко критикувала його, називаючи його позицію «служінням чужим царям» через лояльність до московської влад.

Дивіться **“Лазар Баранович – служник чужим царям”:**

Текстова версія (надається з незначними скороченнями):

“.. .Доносимо смислиці надважливі передусім для української аудиторії. Позаяк усі наші проблеми зовнішнього характеру які ми маємо в глобальних вимірах, полягають у неусвідомленні українців самих себе.

Ми бідні не тому, що не маємо, а бідні тому, що не знаємо. І наша програма, власне, дарує ці знання, які значною мірою зумисне були закриті від українського суспільства. Ми їх відкриваємо в такій формі, в якій це не робить ніхто у засобах масової інформації …

Отже сьогоднішня наша постать - релігійний діяч, погляди якого значною мірою накладаються на погляди теперішніх релігійних діячів. Хоч ми з вами мандруємо у далеку епоху, яку назвали перед модерним часом. Отже перед модерний час - це власне той, коли творив зловісний Феофан Прокопович, про якого ми (також) зробили студію … Сьогодні говоримо також про людину того самого часу, людину 17 століття Лазера Барановича. Його вплив на суспільну, політичну, ідеологічну і релігійну думку того часу був надважливий. Позаяк він входив фактично в середовище людей, які найбільшою мірою впливали на розвиток подій того часу.

Сучасна література, яка описує життєдіяльність Лазера Барановича, абсолютно - стверджую впевнено! - неадекватна до того, що робив цей чоловік. Звісно, ми можемо лише фрагментарно окреслити ті сфери його діяльності, над якими має застановитися кожен українець сьогодні. І якщо він не хоче програвати, якщо він хоче бути цілісною особистістю, якщо він розуміє, що замало знань, щоб приносити користь своєму народові. А живемо ми, власне, для того, коли служимо. Хтось служить у Збройних силах України, хтось служить у церкві, хтось служить в інформаційному просторі, хтось служить у сфері підприємницькій… Так от чому служив Лазар Баранович? Чому він присвячував усю свою діяльність і будь-який “ген” (“Ген українців - А.), який ми з вами розглядаємо, йде в контексті базової фрази від Євгена Чикаленка: яка користь цієї роботи для української національної ідеї? Ще раз повторюю: яка користь з роботи цієї людини для оцього надважливого - національної ідеї?

Був у нас такий президент Кучма, який сказав, що національна ідея не спрацювала. А знаєте, чому нас поки що не знищили? Власне тому, що працює національна ідея! Тому що кожен з нас робить для цієї національної ідеї!..

Наслідки діяльності того, що робив цей чоловік тоді, сьогодні особливо відчутні. Про це свідчать заяви гундєєва, московського фсб-шника в чорній сукенці, про це свідчать абсолютно безглузді, дикі випади Папи Римського, якому ми вже давним-давно

сказали “па-па”. Про це свідчать безглузді, нікчемні, просто відразливі вислови архієпископа львівського, що очолює католицьку церкву. Як він там називається, Мокшицький, по-моєму, Мечмслав* … Тобто, це все випливає з того, що зробив цей

чоловік у 1620, 1619 році в хронологічній межі. До чого я це проваджу? Я проваджу до того, що історія - це те, що завжди, історія - це те що не минуло, історія - це те, що просто змінює форму свого буття. А на рівні ідеї практично залишається одне й теж, бо з ідеями все дуже просто: є ідея моєї нації, яку не сповідувала значна частина українського суспільства - тепер це українське суспільство очевидно має навчитися за допомогою ракет. Тому свого часу в Римській імперії народилося таке фантастичне прислів'я, яке я можу і застосувати ось до цієї постаті: що коли вас не лікують ліки (їх ліки не вилікували ні тоді, ні нас поки що не вилікували), то тоді лікує сталь; коли вас не лікує сталь, то буде лікувати вогонь. Перспектива печальна, але немає іншого способу, щоб реально змусити людей робити користь для свого народу своєї держави, зі своєї країни.

Отже, Лазар Баранович; на екрані ви зараз побачите його цікаву думку, бо як поет він не такий вже і поганий.

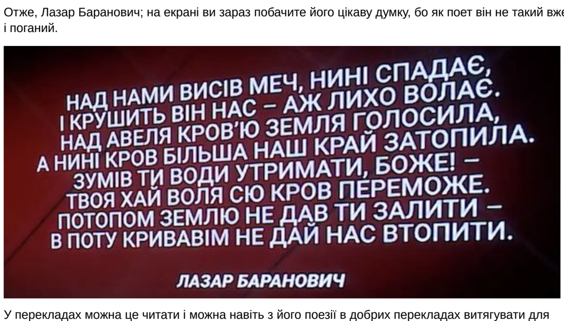

У перекладах можна це читати і можна навіть з його поезії в добрих перекладах витягувати для себе якісь сенси. За це особливо треба подякувати Валерію Шевчукові, який максимально популяризує ось цю спадщину перед модерного часу… Отже слова, які він сказав всередині 17 століття, абсолютно накладаються на теперішній воєнні обставини, на теперішню свідомість українців. Це означає, що це класика, яка може бути на рівні світогляду, Звісно, що зі знаком мінус, але вона - класика, і її треба вивчати. І вона виростала з нашого українського кореня, покорченого, прогнилого, кропленого невідомо чим. Але це все наша історія, і її треба пізнавати в історії - це те, що завжди.

“Над нами висів меч, нині спадає” - в прямому значенні цього слова, нині спадає, - “і крушить він нас, аж лихо волає.”- чи не так? Так.

“Над Авеля кров'ю земля голосила. А нині кров більша наш край затопила.”

Тобто, якщо хтось живе ілюзіями, що колись можуть припинитися війни, то нехай читає Біблію. Завше брат йтиме на брата. Звісно, що ми форму “брат” використовуємо у значенні метафори, і Баранович добре це каже, тобто “Над Авеля кров'ю земля голосила. А нині кров більша наш край затопила”. Йдеться про внутрішнє змагання

в Україні - змагання між гетьманами Правобережної України, Лівобережної України. Ідеться про той період, коли нас розірвали між Річчю Посполитою і Московією. Йдеться про те, як турецький чинник включався у наше життя. І ось так метафорично це відображає Баранович.

“Зумів ти води утримати, Боже! - твоя хай воля сю кров переможе.

Потопом землю не дав Ти залити - в поту кривавим не дай нас втопити.”

Ось таке волання до неба релігійного діяча в час безперервної війни, що тривала в Україні, починаючи від національного змагу Богдана Хмельницького. Отже людина 17-го століття, наслідки діяльності якої ми точно сьогодні відчуваємо. Наше завдання з'ясувати це.

На екран виведемо слова нашого видатного критика Михайла Возняка, який сказав ось

таку річ: “Через православ'я до поневолення України Московією” Це, власне, той шлях, який пропонував Лазар Баранович і багато його спільників, і, зокрема, Феофан Прокопович. Але як ми бачимо тепер, що католицизм у сучасній версії від Папи також веде нас у неволю. І греко-католицька церква на це, звісно, має реагувати. Тобто, релігія завжди була найполітичнішою інституцією, що свою політичність дуже вправно приховувала за богословською риторикою. І зараз ми це відчуваємо з особливою силою. Це церковно-історичне минуле - не минуло, тому розмова Барановича особливо злободенна. Багато в чому цей чоловік таємничий; ми достеменно навіть не знаємо, якого року він народився. За одними даними, це взагалі кінець XVI століття, 1595 рік; за іншими даними - це 1615-й рік, це за іншими даними -1620 рік. Але ось ця його епоха, коли на переламі 16-17 століття, на відміну від інших європейських держав, українцям не вдалося утвердити націю як самостійного суб'єкта історії. Через те ми тоді цю державу і втратили. Опинившись у лабетах Московії (що таке лабети Московії, я

сподіваюся, що декого це вже прокинуло). Так само ми можемо сумніватися із місцем його народження. Одні кажуть, що це відбулося у Вільно, тобто Вільнюсі. Інші вважають, що він народився ще в якомусь там місті. Але більшість сходиться на тій думці, що народився він в уніїній родині, тобто в уніатській родині. А уніати - хочу наголосити саме на тому - це був той політичний вектор трактування розвитку України крізь релігійну призму, що зорієнтований був на захід. Себто така собі вестернізація України. Ось, власне, те що і зараз відбувається. Тільки я дуже не хочу, аби ми абсолютно розчинилися в європейській унії.

Де він викладав? Викладав у Києві. Якою мовою він викладав? Ви знаєте, що Києво-могилянська колегія, а потім академія ніколи не була центром національного розвитку. Навпаки: це був заклад, який завжди пропагував чужі цінності, чужу освіту. Себто, це був центрксенофільства в Украін. І цілком логічно, що Лазар Баранович викладав там, звісно, що не староукраїнською мовою а викладав тою мовою, яка тоді була модна і яка тоді була поширена. (Тобто, людина бігла за модою, за покликом часу, а не навпаки - цей час сама творила. Бо тих, які самі творять час усупереч усьому, є надзвичайно мало). Тому викладав польською мовою. Викладав граматику, поетику, риторику, філософію - тобто на ту пору вони були майстрами на всі руки. У 1647 році він став ректором колегії в Гощі, що на Рівненщині. А ця колегія була філією Києво-могилянського колегіуму. Потім був ігуменом у різних монастирях, якійсь рік був навіть ректором Києво-могилянської колегії, мешкав у монастирях. Після цього всього і врешті стається у його житті віхова подія. Ця віхова подія, яка вплинула дуже потужно на політичний розвиток нашої держави і яку досі, перепрошую, відхаркуємо тим.

Отже, 8 березня 1657 року він був рукопокладений, як це кажуть, на Єпископа Чернігівського і Новгород-Сіверського. Нагадаю вам, що 1657 рік - це рік смерті Богдана Хмельницького. Це той рік, коли Богдан Хмельницький робив усі зусилля, вступаючи у спілку з Карлом Х, аби вирватися із цієї необаченої Переяславської угоди, яка і досі тяжить над свідомістю багатьох людей. Це сталося 8 березня 1657-го року. Хмельницький ще жив, він відійшов у вічність у серпні… Потім був переведений у сан архієпископа - я не дуже розуміюся на тій релігійній ієрархії, мені це не особливо цікаво. Але я розумію, що для цього часу це було надзвичайно важливо. І у 1674 році він закладає друкарню в Чернігові. Спершу у Новгород-Сіверському. Про це пишуть дуже багато і розповідають нам: скільки книжок ця друкарня видала, скільких цікавих особистостей він туди запросив, з яким колом інтелектуального релігійного середовища він працював… Понад 50 видань на ту пору - це справді було дуже багато.

Але я відповіла би на це все словами Івана Франка: “много пишущої слабодухи”.

Що давав нам цей продукт, який випускав Лазар Баранович і ті, які навколо нього крутилися? Вони просували у своїх працях якісь потрібні для України ідеї? Вони розвивали у своїх працях українську мову, староукраїнську, як це робили поляки у своїх друкарнях, як це робили англійці, французи, іспанці у своїх друкарнях? Ні, це люди, які плили у фарватері церковно-слов'янських цінностей, тобто цінностей чужих. І робили всього-на-всього банальну кар'єру у межах своїх духовних інтересів, у просуванні цієї релігійної ієрархії.

І я вам це доведу легко, аналізуючи далі його спадщину.

Отже: переходимо до аналізу святая святих у головах кожної людини. Бо святая святих - це навіть не знання кожної людини, бо знання ми набуваємо кожного дня, часом вони закостинюють і перетворюються в остеохондроз. Найважливіше - як ми мислимо і задля чого потрібні нам знання. Хтось виготовив своїми знаннями балістичні ракети - ці балістичні ракети з Ірану можуть влучати у наше лице сьогодні то по що нам такі знання? Отже, знання базовані на належному світогляді - з цією людиною тоді можна мати справу і оцінювати її роль у нашій історії.

То який світогляд мав Лазар Баранович? Отже, Лазар Баранович вручав клейноди Іванові Виговському. Іван Виговський заступив на посаду гетьмана після смерті Богдана Хмельницького і основний суспільно-політичний продукт Івана Виговського (чи основний маніфест його політичної доктрини) - це улюблений мій Гадяцький трактат. Чому мій улюблений? Тому що перший пункт цього трактату гласить так, як сьогодні віщають Путін: “Межі моєї мови - це межі моєї держави”.

Колись у 2000 році укравши у нас цю фразу, а саме в Богдана Хмельницького, а потім у Виговського, а потім у Дорошенка. У нас дуже люблять красти і брехати - і тоді, і сьогодні. так от жона хуйла вкрала цю фразу в українських класиків, сказавши, що “межі русского языка це межі русского мира”. Правильно женщина сказала - вона германський філолог, вона розуміє, що таке сила мови. Розумів це і Богдан Хмельницький, розумів це Іван Виговський, розумів це і потім Дорошенко. Тільки наші вар'яти цього не розуміють - і ті, що при владі, і ті, які цю владу обирають. Вони цього не розуміють, вони не вміють зробити висновок із цієї думки, що мова - це кордон. Це вже навіть почали співати - можливо, дійде у такий спосіб.

… Отже за цей Гадяцький трактат у варіанті Івана Виговського - як єдності трьох суб'єктів, що утворюють конфедерацію, а саме Литовське князівство, Руське князівство і Польське Королівство - поляки, звісно що, не проголосували, пославши Івана Виговського, розумієте… Так от як на це реагував Баранович? Баранович хоч і вручав клейноди Виговському, але категорично не сприймав цього Гадяцького трактату. Йому це не подобалося.

Ми побачимо зараз світогляд Барановича в іншій суспільно-політичній пам'ятці. Тобто далі він змагає до того, аби гетьманом Лівобережної України (а я вже говорила, що в цей період Україна була розшарпана на два береги, тому коли Хмельницький домовлявся із Карлом Х, він наполягав на тому, що я - гетьман Правого і Лівого берега Дніпра і - увага! - я гетьман червленої Руси себто Галичини. На що король йому відповів: “Так це ж тоді війна з Польщею” - “Але це моя країна - каже Богдан Хмельницький, - бо мова там така, як у мене, бо межі моєї мови - це межі моєї держави”. Отже, Многогрішний стає гетьманом власне через те, що на цьому наполягає Баранович. І Барановичі як людина дуже високої релігійної постави, скажімо так, до цього долучається максимально. І ось ми читаємо “Глухівські статті” - ще один дуже важливий документ, який кожен притомний історик реалізує аналізує в контексті і Корсунських статей від Дорошенка, і Гадяцького трактату від Немирича-Виговського. І, звісно Глухівські угоди від Многогрішного, Глухівські статті змінили позицію Многогрішного в контексті його співпраці з Москвою. А якщо Многогрішний починає співпрацювати з Москвою, то він автоматично вступає в конфлікт зі своїм побратимом, а саме з гетьманом Правого берега Дніпра, з Дорошенком водночас.

У тих глухівських статтях найважливіше - це те, що місто Київ обов'язково має підлягати Московії. І на цьому наполягає хто? Ну, звісно, що Баранович, таким способом начебто тікаючи від польського впливу. Себто, це людина, яка реально заблукала меж двома соснами. Тобто, замість того, щоб чітко усвідомлювати у своїй релігійній голові, що поляк, що московит - абсолютні вороги для України, як чітко стверджував Дорошенко, то цей чоловік мотивує свою підлеглість Москві, мовляв, тим що це не буде підлеглістю Польщі.

З такою логікою погодитися дуже складно. І нема чого його виправдувати. Бо я назву вам іншу постать з релігійної царини, яка на цій події мала погляд самодостатньої, сильної, незалежної націєцентричної і державницької особистості.

Отже, збереження Києва в московській орбіті - а саме на цьому особливо наполягав Лазар Баранович.

… Основні пункти я вибрала із Глухівських статей. І серед тих чотирьох, здається, пунктів один нібито позитивний - це те, що Многогрішному вдалося відвоювати у московського царя. Отже пункт перший - “московський воєводи”... Це означає, що

військова сила, присутність залог чи гарнізонів. “Московські воєводи залишаються лише в п'ятьох містах…” (Києві, Переяславі, Чернігові, Ніжині, Острі - А.). Ну, коли в Глухівських статтях в перекладі пишуть оцю частку лише, то хочеться з того плакати, страждати. Бо це означає, що Україні капут, тому що це визначальні міста… Тобто, це серцевина української землі - це те, звідки починалася києво-руська держава з її києво-руською мовою, якою ми потім запліднили москалів.

Далі: “Податки збирала винятково козацька старшина” - йой, файно є! Питомі олігархи забезпечили собі свої маєтки нормально! Це те, що відвоювали у москалів - тобто не москалі будуть забирати, класти в свою кишеню, поки що будуть це робити свої. Молодець Многогрішний! Це добре є! Москва була проти, але переламали!

Наступний пункт: гетьману заборонено вступати у відносини з іноземними державами.

Спасибо, Баранович і Многогрішний! У такий спосіб ви позбавили Україну суб'єктности. І не треба приховувати це за якоюсь давньою риторикою - ви підписали вирок Україні, яка існувала у формі гетьманської держави.

Далі: обмежено перехід селян у козацтво. А це що означає?

А це означає, що ми розстрілюємо власне військо, тобто що ми не поповнюємо сили, які єдині стоять на сторожі України як окремого історичного суб'єкта.

Отже, відтак Многогрішний що робить? Далі він не зупиняється, це його світогляд, це його цінності - і він просить у царя дати відсіч військові Дорошенка! Це вже взагалі краса неймовірна! Тобто, таким способом він максимально нацьковує Многогрішного на Дорошенка. А основне завдання Дорошенко, власне, було на ту пору, в часи руїни, як

це називали (пригадуєте метафору, що Дорошенко - це Сонце руїни?)... Це був, власне, той гетьман, який демонстрував не лише соборництво, але глибоку наці центричну

вертикаль.

Далі Москва врешті-решт зіграла на протистоянні тих двох гетьманів, ув'язнює Многогрішного - це завжди шлях тих, які хочуть угодовствувати з Москвою. І Многогрішний - це був той перший гетьман нашої історії, якого Москва катує як свого підданого.

Тобто висновок: основна ідеологія Лазаря Барановича - це ідеологія “поразницький мир”.

На екрані ви можете побачити зараз один вершик про мир…

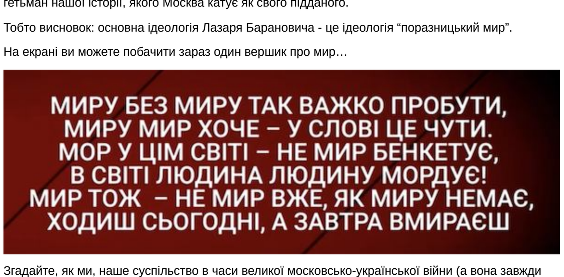

Згадайте, як ми, наше суспільство в часи великої московсько-української війни (а вона завжди була велика і почалася вона ще в січні, на мою думку, 2014 року), бомбили про мир? У нас не може бути миру, коли ми не виграємо війни! У нас не може бути миру, коли ми не знищимо Москви! У нас не може бути миру, якщо він не буде називатися справедливим і на наших умовах!

Ось таким вічним миротворцем, миротворцем з Польщею, яка нас знищувала, миротворцем з Москвою, яка нас знищувала, був саме він - Лазар Баранович.

І саме ось ця огидна ментальна риса сягає цього 17 століття, і найяскравіше вона втілена в цьому чоловікові, який говорив про мир тоді, коли треба було казати “виграти війну”, “знищити ворога”, коли треба було максимально мобілізувати суспільство на повстання проти різних ворогів - і з боку заходу, і з боку сходу.

“Миру без миру так важко пробути,

миру мир хоче - у слові це чути.

Мор у цім світі, не мир бенкетує,

в світі людина людину мордує.

Мир тож - не мир вже, як миру немає,

ходиш сьогодні, а завтра вмираєш”.

Розумієте, це безглузде переакцентування, бо коли іде війна слід мобілізуватися на війну, а коли є мир - слід готуватися до цієї війни. Тому що є латинське прислів'я: “Хочеш миру - готуйся до війни”.

Я пропускаю дуже розлогу цитату, ми не будемо її виводити зараз на екран. Це цитата від видатного нашого історика В'ячеслава Липинського, я тільки зацитую останній її уривок:

“Коли на всій Україні страшна боротьба між прихильниками польської та московської державностей, що виключають себе обопільно… Православний ієрарх накликує свій народ до згоди з царем і з поляками”.

Православний ієрарх накликує свій народ до згоди з тими, хто нас вбиває!

Ось така сумна історія - це попри те, що є митрополит Йосиф Нелюбович-Тукальський який виступає категорично проти польського ворога, проти московського ворога.І що з ним робить (цар - А.) Петро? Цитую: Тукальський не визнає над собою зверхності Московського патріархату і за наказом Петра місце поховання Тукальського треба каменувати і ніколи про це ім'я не згадувати! І не згадували… Я думаю, що ви почули це ім'я чи не вперше. А може, хіба десь випадково читали, замість того, щоб максимально популяризувати діяльність того релігійного діяча, який максимально і активно підтримував Дорошенка. До речі, у спілці із турками. Бо ці християнські народи - що православні, що католицькі - так дістали українців в XVII столітті, що реально Дорошенкові треба було шукати союзу із турецьким султаном.

Дуже стисло: Баранович і церковне питання.

Себто свою орієнтацію на Москву Баранович виправдовував власне тим, що начебто поляки дуже визискують українців. І що він робить далі?

Зараз ви побачите на екрані цитату, яка вражає і приголомшує, просто приголомшує. Я цю цитату знайшла у грубезному томі документів доби Мазепи - на превелике щастя, це все видано, тільки наше завдання максимально це популяризувати. І, власне, це те, що ми робимо, що пише Лазар Баранович у час великої війни москалів з нами московському цареві?

“Падаю перед лицем вашої царської величности, прийміть прохання моє; хай буду зі всією моєю єпархією безпосередньо під благословенням найсвятішого патряха московського нарівні з іншими великоруйськими архієреями, і нехай спадкоємці мої ставляться в Москві, а не в Києві”.

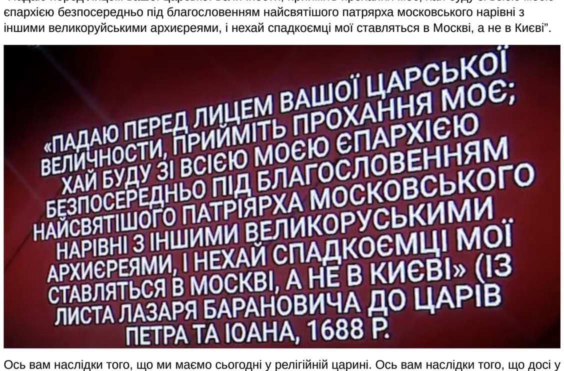

Ось вам наслідки того, що ми маємо сьогодні у релігійній царині. Ось вам наслідки того, що досі у нас не заборонена ФСБшна підгрупа, що називає себе церквою Московського патріархату!

Це 1688 рік.

На цьому Баранович не зупиняється, далі я пропускаю цілу купу потрібного матеріалу. Далі він пише листи наступним московським царям - листи, які переповнені хвалою, схилянням перед ними.

І останній надважливий акцент: його учителем є такий собі Інокентій Гізель. Цей Інокентій Гізель у своєму синопсисі, перше видання якого вийшло в 1674 році, в наступному виданні 1881-го року виписує історію Московії, яка начебто сягає Київського кореня. І це активно використовує Баранович у своїй збірочці “Меч духовний”, де на титульній сторінці цієї збірочки він подає зображення, а саме - генеалогічне дерево російського царя (увага! Алєксєя Міхайловіча!), яке своїм корінням сягає знаєте чого? Сягає нашого Князя Володимира, що є абсолютною брехня-брехнею, тому що генеалогічне дерево московського царя Алєксєя походить із гілки Романовичів, а генеалогічне дерево нашого Князя Володимира (а не Владіміра!) сягає Рюриковичів. І ось тут українець на своїй збірці з класною назвою “Меч духовний” малює нам коріння московського царя, що сягає в нашу глибоку історію! Ось така печальна історія з нашими глибочезними історичними зрадниками…

Завершую.

Відходить у вічність цей чоловік, але не відійшли у вічність його нікчемній ідеї. Як бачите, у вересні 1693-го року похований він у чернігівському Борисоглібському монастирі…

І на екран я виведу один його класний текст. Мені цей подобається, думаю, сподобається і вам. Отже текст звучить так:

“Є час для всього - мудрі казали,

котрі на світі добре все пізнали.

Є час народитись, смертний час чатує,

Бог забере в нас, Бог нас обдарує

Час плачу, сміху, час будинки ставить,

час їхати, час мовчать, час правит,

постити, їсти, спати час, кохати

на все у світі треба час свій мати”.

І ось наша студія - це також час говорити правду про Лазара Барановича, бо пише Біблія: пізнайте істину і зробить вона вас вільними.

Слава нації! Смерть ворогам!”

… У цей день, 14 листопада, Ірино Дмитрівно **ділиться** зі своїми читачами радісною новиною: **від початку повномасштабного російського вторгнення ЗСУ звільнили 52,5% територій.** Такий висновок опублікував OSINT-дослідник DefMon, який з перших днів війни укладає карти бойових дій в Україні.

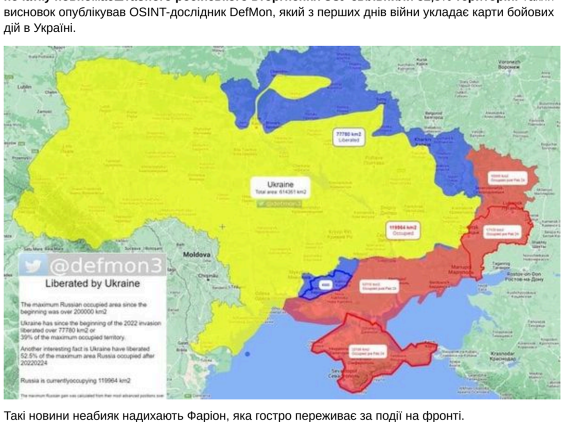

Такі новини неабияк надихають Фаріон, яка гостро переживає за події на фронті.

У цей день президент Володимир Зеленський відвідав звільнений Херсон, над яким знов майорить український Прапор.

Але триває і персональна битва Ірини Фаріон за Мову:

“Щойно завершилася чергова лекція з морфології в контексті політичного тиску. Дякую всім за присутність і цікавість до цього курсу. До перемоги”.

Ще одна знакова новина того дня у стрічці Фаріон: Генасамблея ООН ухвалила резолюцію щодо створення реєстру збитків, завданих Україні внаслідок російської війни.

За резолюцію проголосували 94 країни, в тому числі, Угорщина та Туреччина. Проти резолюції висловилися 14 держав: Багами, Білорусь, Китай, Куба, КНДР, Еритрея, Ефіопія, Іран, Малі, Нікарагуа, Росія, Сирія, Центрально-Африканська Республіка та Зімбабве.

Ще 73 країни утрималися.

Серед них опинився Ізраїль, який не відзначається активною підтримкою України.

Пам'ятаємо й про це.

**Мечи́слав Мокши́цький (пол. Mieczysław Mokrzycki; нар. 29 березня 1961) — римо-католицький священник, архієпископ-митрополит Львівський (з 2008), з того ж часу - керуючий Українською церковною провінцією Римо-католицької Церкви. Голова Конференції римо-католицьких єпископів України*.

(Далі буде).

Аргумент

Початок дивіться тут:

- **«Фаріон дана нації на виріст»** Частина 1
- **Ірина Фаріон: «Чому теперішні події - це спосіб вилікувати Україну і світ»** Частина 2
- **Ірина Фаріон: Прошу не вітати мене з восьмою мартою. Я її не знаю** Частина 3
- **Ірина Фаріон: З уродинами, Тарасе Григоровичу!!!!** Частина 4
- **Ірина Фаріон: За московським язиком ідуть московські танки** Частина 5
- **Ірина Фаріон: «Люди! Навіть найгірший суржик кращий за московязик»** Частина 6
- **Ірина Фаріон: Ніякого язика балалайок!!!)** Частина 7
- **Ірина Фаріон: «Кожне московське слово сьогодні - це поширення окупації Путіна»** Частина 8
- **Ірина Фаріон: «Ми досі не закрили своє "ідеологічне небо" постатями Бандери, Шухевича, Мазепи»** Частина 9
- **Ірина Фаріон: «Російською мовою України ніхто і ніколи не збудує»** Частина 10
- **Ірина Фаріон: Ще такий ся не вродив, аби впокорив українців** Частина 11
- **Ірина Фаріон: «Не обурюватися, а прозрівати треба і вбивати ворога, як косити траву»** Частина 12
- **Ірина Фаріон: Наші джавеліни - це є наша історія, тому що історія - це є те, що завжди** Частина 13
- **Ірина Фаріон: Мужніймо. Глибшаймо. Мудрішаймо. Перемагаймо** Частина 14
- **Ірина Фаріон: Російськомовний українець - це такий самий оксюморон, як і живий труп** Частина 15
- **Ірина Фаріон: Питання мови - це питання влади, а не мінливої чи ситуативної комунікації** Частина 16
- **Ірина Фаріон: Не буде ментальних змін - буде поразка у всьому** Частина 17
- **Ірина Фаріон: Неможливо захиститися ззовні, якщо всередині пасуться колаборанти** Частина 18
- **Ірина Фаріон: Коли “у голові гнила підошва, здохлий кіт, горох і капуста”** Частина 19
- **Ірина Фаріон: Можете уявити не англомовного британця?!** Частина 20
- **Ірина Фаріон: Наша мрія - смерть москви до останнього кацапа** Частина 21
- **Ірина Фаріон: Світ належить переможцям, а не угодовцям і "миротворцям" поразок.** Частина 22
- **Ірина Фаріон: На чолі перемоги може бути лише одна ідеологія - ідеологія націоналізму.** Частина 23
- **Ірина Фаріон: Якби Україна виграла мовний фронт в 90-х, москви б яко варвара, не було б** Частина 24
- **Ірина Фаріон: Має минути наша вторинність і залежність від будь-яких векторів** Частина 25
- **Ірина Фаріон: Війна не лише вбиває - вона народжує Героїв і сталить Націю.** Частина 26
- **Ірина Фаріон: У тилу наші кулі - Мова, Пісня, Церква.** Частина 27
- **Ірина Фаріон: «Трампівсько-путінське "мир" - це для нас смерть».** Частина 28
- **Ірина Фаріон: Нас, українців, перемогти неможливо. Служімо один одному.** Частина 29.
- **Ірина Фаріон: «Щоб визволитися - читайте Дмитра Донцова».** Частина 30
- **Ірина Фаріон: Тільки розтрощена москва - запорука спокою у світі**. Частина 31
- **Ірина Фаріон: Не той пріоритет, чоловіче: Україна, перемога, мир.** Частина 32
- **Ірина Фаріон: Хто не захистить своєї мови, втратить свої території.** Частина 33
- **Ірина Фаріон: Час реально ставати надзвичайно радикальними.** Частина 34
- **Ірина Фаріон: Ми не перестанемо виховувати націю на прикладі українських Героїв.** Частина 35
- **Ірина Фаріон: Все, що поза Правдою і поза Відданістю - воно нас вбиває.** Частина 36
- **Ірина Фаріон. ДіЯгноз – Арєстовіч**: малий про великих. Частина 37
- **Ірина Фаріон: Московський язик - це тавро маргіналів**. Частина 38
- **Ірина Фаріон: А арєстовічь - бидло московське - і далі вєщятиме?** Частина 39
- **Ірина Фаріон: Якщо інформаційний простір брудний, то тоді бруд в головах**. Частина 40
- **Ірина Фаріон: Малі ніколи не визнають великих. Тому обирають собі подібних, а не звитяжців**. Частина 41
- **Ірина Фаріон: Ставаймо нацією з колючками.** Частина 42
- **Ірина Фаріон: Найбільше ненавидять те, що зрадили.** Частина 43
- **Ірина Фаріон: «Неможливо Україну завоювати, якщо не спертися на малороса».** Частина 44
- **Ірина Фаріон: Законодавче поле української мови не має національного характеру.** Частина 45
- **Ірина Фаріон: Мова без історії і мова без політики - це тіло, яке несуть на цвинтар.** Частина 46
- **Ірина Фаріон: Тому у нас і війна, бо не вибудовано мовно-ментального кордону**. Частина 47
- **Ірина Фаріон: Громадянство і мова - це зброя**. Частина 48
- **Ірина Фаріон: Вся трагедія українців полягає у бракові націоналізму**. Частина 49
- **Ірина Фаріон: Цькують лише слабких. То ставаймо сильними, як Бандера**. Частина 50
- **Ірина Фаріон: Все зараз в руках українського суспільства**. Частина 51
- **Ірина Фаріон: Наша влада не вміє діяти чесно, відкрито. А намагається затягувати час, щоб розв'язувати свої приватні інтереси**. Частина 52
- **Ірина Фаріон. Україна переможе тоді, коли повсюдно переможе її мова**. Частина 53
- **Ірина Фаріон: «Мова - гамерси в тилу і пароль на фронті»**. Частина 54
- **Ірина Фаріон: Мова не може бути модною. Це Божа даність. Як батьки**. Частина 55
- **Ірина Фаріон: Лише меч може принести мир**. Частина 56
- **Ірина Фаріон: Безпека світу - це безпека України**. Частина 57
- **Ірина Фаріон: Українцям треба ставати месником і відплатником**. Частина 58
- **Ірина Фаріон: Аби в кожному недоукраїнцеві остаточно в голові здох руський мір**. Частина 59
- **Ірина Фаріон: Без покоління ОУН-УПА не було б сьогочасних героїв ЗСУ**. Частина 60
- **Ірина Фаріон: Українська влада не доросла до сили української мови**. Частина 61
- **Ірина Фаріон: «Рускоязичних українців» немає, є змосковщені українці**. Частина 62
- **Ірина Фаріон: Націоналісти - це не лише військова аристократія. Це інтелектуальна брила**. Частина 63
- **Ірина Фаріон: Коли ми знищимо Москву? Тоді, коли ми знищимо власну слабкість»**. Частина 64
- **Ірина Фаріон: Пізнаваймо і шануймо своїх. На їхній плечах сьогоднішній змаг**. Частина 65
- **Ірина Фаріон: Гуманітарна політика - це основна броня кожної нації**. Частина 66
- **Ірина Фаріон: Я не буваю культурною з безкультурними людьми**. Частина 67
- **Ірина Фаріон. Сьогодні весь простір кишить безпотрібними англізмами. Звідки таке улягання перед чужим?** Частина 68
- **Ірина Фаріон. Коли Тебе ображають дурні, то Ти попереду**. Частина 69
- **Ірина Фаріон. Наші сьогоднішні жертви - це неосмислене і неприйняте минуле**. Частина 70
- **Ірина Фаріон: Неможливо звільнити територій, коли душі московські**. Частина 71
- **Ірина Фаріон: Тримаймося за руки і за душі. Тоді і крила будуть**. Частина 72
- **Ірина Фаріон: Історія - це те, що завжди**. Частина 73
- **Ірина Фаріон. Ми деокупуємо наші території, коли деокупуємо голови і виставимо націєцентричні пріоритети**. Частина 74
- **Ірина Фаріон: Велика трагедія нашої нації полягає в тому, що вона не карає зрадників**. Частина 75
- **Ірина Фаріон: Агов!!! А згадайте, кого звільнив з полону Порошенко?** Частина 76
- **Ірина Фаріон: Визволити мозок складніше, як територію**. Частина 77
- **Ірина Фаріон. 12 кроків англізації на тлі деукраїнізації**. Частина 78
- **Ірина Фаріон: Він знав кого вбити, а кого вести шляхом Істини**. Частина 79
- **Ірина Фаріон: Найстратегічнішим міністерством в Україні є Міністерство освіти**. Частина 80
- **Ірина Фаріон: Нам потрібна українська, україноцентрична держава!** Частина 81
- **Ірина Фаріон: «…Моральне виродження. Звідси і війна»**. Частина 82
- **Ірина Фаріон: Ми, сильні, вільні і свідомі, маємо втримати вертикаль світу. Бо це місія України**. Частина 83
- **Ірина Фаріон: “Наше життя — це всього лише коротка мандрівка задля високої ідеї”**. Частина 84
- **Ірина Фаріон: Зеленський зумисне не привітав зі створенням УПА**. Частина 85
- **Ірина Фаріон: Безпам'ятна нація - це біосміття. Прокидаймося!** Частина 86
- **Ірина Фаріон: “У своїй армії не говорять чужою мовою”**. Частина 87
- **Ірина Фаріон: “Завжди шаную тих, хто на лягає на догоду черні”**. Частина 88
- **Ірина Фаріон: “Шануймо і славімо. Хоч цього не хоче держава Ізраїль”**. Частина 89
- **Ірина Фаріон: Сьогодні кожен убитий московит - це солодка справедливість**. Частина 90
- **Ірина Фаріон: «Герої платять за покидьків»**. Частина 91
- **Ірина Фаріон: «Ціна прозріння - війна і вбивство тисяч людей»**. Частина 92

Share 0

Читайте «Аргумент» в Facebook и Twitter

*Если вы заметили ошибку, выделите ее мышкой и нажмите **Ctrl+Enter**.*

Коментарі